

Tam, kde se v sadu pramení

Tam, kde se v sadu pramení
studánka v travné zeleni,
ve stínu korun mladých pní,
kde kvítí potok objímá,
uprostřed ptačích švifení,
náhodou jsem se potkal s ní —
s tou, kterou k svému žalu znám.

Půvabná byla k nevíře
a ovšem dcera rytíře;
zpívali ptáci, kvetly kře,
myslím si, to ji dojíká,
zjihne jak dívky na jaře,
až řeknu jí, co ve mně vře —
tu však byl její klid ten tam.

Vyhrkne v pláč a hořký vzdech
rve z hloubi srdce v poryvech:
„Ježíši,“ praví, „králi všech,
drtí mě vaše pohana
a pro vás tonu v úzkostech:
vždyť nejvíc jde vám sloužit těch,
nad které sotva lepší znám.

Můj přítel se k nim taky dal,
šlechtný, krásný, vím, zač stál,
a mně tu po něm zůstal žal,
trýznivá touha, pláč a tma.
A tím je vinen jenom král,

Ludvík je přece povolal,
a já z toho jen bolest mám.“

A když tak hořce žalostní,
přejdu a stanu vedle ní.
„Pláč,“ pravím, „tvář vám poplení,
vypláčete ho s očima.
Ten, jenž dal listí jabloni,
i k vám se s láskou nakloní,
jen v zoufalství je člověk sám.“

„Ach,“ vzdychla, „doufám a — snad smím —,
že v onom světě budu s Ním,
spasena milosrdenstvím.
Tady mi ale odnímá
jedinou bytost, na níž lpím,
a pláčem tu nic nespravím,
můj milý už jde bůhvíkam.“